

[Knud Kristensen.]

paa et udæskende Angreb, som, hvis det var blevet staaende uimodsagt, kunde have kastet et latterligt og tvetydigt Skær over det afgaaede Ministerium og dets Politik — det var Indholdet meget egnet til. Men i Stedet for sagligt at imødegaa mine Bemærkninger og min Understregen af det, som den højtærede Udenrigsminister her har gjort, saa gjorde de to Ministre, som beskæftigede sig med denne Sag, noget helt andet. De gav sig til at beskrive Udenrigsministerens Fortræffelighed som en i alle Henseender næsten fejlfri Mand og mig som en, ogsaa i alle Henseender, uduelig og nederdrægtig Person. Det var jo stort set Indholdet af deres Tale. Selve Sagen beskæftigede de sig saa lidt med som muligt. Det er da ogsaa karakteristisk, at Statsministeren udbrod: Hvem er nu den Mand? Ja, hvem er den Mand, der gør et eller andet? Er det ikke mere afgørende, hvad det er Manden gør baade politisk og paa anden Vis, er det ikke mere rimeligt og retfærdigt at undersøge det end at give sig til at granske, hvem Manden er, hvordan han er paa klædt, hvor han er født, og hvordan det i det hele forholder sig med ham? Det forekommer mig, at det vilde have været en Fremgangsmaade, som var saglig, men det, de fremkom med, var aldeles ikke noget i den Retning.

Imidlertid har Statsministeren gjort sig solidarisk med den højtærede Udenrigsminister, han sagde god for hans Fremfærd i denne Sag, og derfor kan de Bemærkninger, jeg gør til Udenrigsministeren, ogsaa gælde Statsministeren.

Udenrigsministeren siger, at det ligger ikke for ham at bruge grove Ord. Aah, jeg synes egentlig, han gjorde det helt godt. Paa 3 Spalter i Rigsdagstidende fik han dog anbragt Ord som Tvetydighed, som Tilsnigelse, som havende ført Politik i Strid med Løfter og Tilsagn, handlet paa Trods af Folketingets Paalæg, en Mand, der strømmer over af Vrede, havende tillagt Udenrigsministeren slette og lave Motiver, undermineret Rigsdagens Ønsker og Beslutninger og søgt at sætte en Plet paa Udenrigsministerens Navn. Det er dog noget paa 3 Spalter i Rigsdagstidende! Det kunde næsten være interessant at høre, hvordan Udenrigsministeren vilde tale, naar han selv syntes, han brugte grove Ord. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa en almindelig Bedømmelse af den højtærede Udenrigsminister. Jeg har paa mange Maader vurderet ham højt, og han har utvivlsomt ogsaa paa mange Felter indlagt sig ikke ringe Fortjeneste, men nogle af de Udtalelser, han i den sidste Tid har fremsat, maa jeg

paa den mest utvetydige Maade tage Afstand fra og bestride Rigtigheden af. Det var det, jeg gjorde forleden Dag, og det var det, jeg synes, de højtærede Ministre skulde have søgt at imødegaa Berettigelsen af i Stedet for at give sig til at male den højtærede Udenrigsminister saa hvid som muligt og mig saa sort som muligt — Maling er dyr i disse Tider!

Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa en Bedømmelse af mig selv eller paa den Karakteristik, de højtærede Ministre har givet af mig — det skal jeg overlade til Fremtiden og til andre med Tryghed. Derimod ønsker jeg at knytte nogle Bemærkninger til de grove Beskyldninger, som jeg nu kalder det, og som jeg lige har nævnt, og som denne Karakteristik af mig er bygget paa. Mit Standpunkt i det sydslesvigske Spørgsmaal har ikke været svingende. Det har, siden man har set dette Røre dernede, denne Vækst i Danskheden, taget Sigte paa een bestemt Ting, nemlig at sikre Friheden og sikre lige Vilkaar for denne Bevægelse med andre Nationalitetsstrømninger dernede og til sin Tid sikre Ret til Selvbestemmelse og gøre et Arbejde for at virkeliggøre denne Politik; at samle Tilslutning til den og søge at faa det danske Folk og den danske Rigsdag til at støtte Sydslesvigerne i dette Arbejde. Det har været den Ledestjerne, det Maal, som min Politik paa dette Omraade har stræbt efter. Men Betingelsen for, at dette kan naas, er efter min Mening, at der internationalt sikres dem baade Friheden og Retten til Afstemning. Det var ikke muligt i Rigsdagen at faa et Flertal for alt det, jeg mente var nødvendigt, men man kom dog et Stykke frem, og det, vi kom frem til Beslutning og Vedtagelse om, det var selvfølgelig Rigsdagens Standpunkt, det var Landets Politik, indtil der blev vedtaget noget andet, og denne Politik maatte Regeringen søge at gennemføre.

Alle de Udtalelser, som den højtærede Udenrigsminister fremkom med gengivende mine Bemærkninger, tog Sigte paa at understrege, hvad der ogsaa er rigtigt, de faktiske Magtforhold, saaledes som de laa her i Rigsdagen. Men det forhindrer efter min Mening ikke, at man kan have et Program, et Maal, der ligger ud over det, man er i Stand til at gennemføre paa Rigsdagen, og at man arbejder for i Befolkningen at vinde et Flertal for endnu et Fremskridt og derigennem for en bedre Politik, som saa kan blive Landets. Det er det, jeg har gjort og sagt ligeud, at det agter jeg fortsat at gøre. Hvis man kalder det Dobbeltspil, saa har jeg drevet Dobbeltspil, og saa agter jeg